

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 107/2025-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Petra Molnára a Petra Straku (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného URBAN & PARTNERS s.r.o., Červeňova 15, Bratislava, IČO 47 244 895, proti postupu Mestského súdu Bratislava I v konaní sp. zn. B2-3Nt/43/2022 (predtým Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 3Nt/43/2022) takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 14. novembra 2024 vrátane jej doplnenia zo 16. januára 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) proti postupu mestského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. B2-3Nt/43/2022 [(pôvodne vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 3Nt/43/2022), (ďalej len „napadnuté konanie“)]. V petite podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľ ústavnému súdu navrhol vysloviť porušenie označených práv postupom mestského súdu v napadnutom konaní, prikázať mestskému súdu konať bez zbytočných prietahov, priznať mu primerané finančné zadosťučinenie 4 000 eur a náhradu trov konania.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že okresný súd v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. 6T/95/2022 nariadil sťažovateľovi ústavnú ochrannú liečbu. Sťažovateľ písomným podaním z 18. decembra 2022 požiadal o zmenu ústavnej ochrannej liečby na ambulatnú. Do času podanej ústavnej sťažnosti sa o sťažovateľom podanej žiadosti z 18. decembra 2022 stále koná a nie je rozhodnuté, pričom napadnuté konanie trvá už 2 roky a uvedený stav je/má byť porušením označených základných práv.

3. Sťažovateľ je toho názoru, že stav právnej neistoty, ktorý do času podanej ústavnej sťažnosti trvá už 2 roky, sa nepodarilo odstrániť ani podaním opakovanej žiadosti o zmenu ústavnej ochrannnej liečby na ambulantnú z 21. októbra 2024 a podaním sťažnosti na prietahy z 11. novembra 2024, keď mestský súd pristúpil k nariadeniu prvého termínu verejného zasadnutia až na 16. január 2025. Vychádzajúc z obsahovej náplne troch kritérií pre posúdenie opodstatnenosti prietahov v napadnutom konaní ako právna a faktická zložitost' konania, správanie účastníka konania a postup súdu je sťažovateľ presvedčený o tom, že aj napriek jeho neúčasti na nariadenom termíne verejného zasadnutia 24. októbra 2024 je za celú dobu napadnutého konania zodpovedný mestský súd, čoho dôkazom má byť aj uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4Ntro/4/2024 z 27. novembra 2024 o zamietnutí jeho sťažnosti pre nečinnost' podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku, v ktorej sám nadriadený súd pripustil opodstatnenost' prietahov od podania návrhu až do pridelenia veci inému/novému zákonnému sudcovi, čo zvýraznil aj sám sťažovateľ v doplnení podanej ústavnej sťažnosti zo 16. januára 2025. Sťažovateľ svoju argumentáciu podporil aj úvahou, podľa ktorej nebude stav právnej neistoty odstránený ani v najbližšom čase z dôvodu povinnosti súdu rozhodnúť o jeho návrhu na vykonanie dokazovania, ktoré bude musieť vykonať v potrebnom rozsahu a následne vyhotoviť písomné rozhodnutie, ktoré bude musieť byť aj doručované.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

5. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu je účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v jeho všeobecnom poňatí odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia príslušného štátneho orgánu (I. ÚS 760/2016, I. ÚS 611/2017, IV. ÚS 21/2018, IV. ÚS 64/2020). Samotným prerokovaním veci na štátnom orgáne sa právna neistota osoby neodstráni. Ústavné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote) sa splní až právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu, na ktorom sa osoba domáha odstránenia právnej neistoty týkajúcej sa svojich práv (pozri napr. II. ÚS 26/95, I. ÚS 611/2017, IV. ÚS 64/2020). Ústavný súd v tejto súvislosti opakovane zdôraznil, že čl. 48 ods. 2 ústavy v relevantnej časti ustanovuje imperatív, ktorý platí pre všetky súdne konania a ktorý vyjadruje predovšetkým záujem o to, aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu, pretože jeho predlžovanie sa môže v konečnom dôsledku prejaviť ako odmietnutie výkonu spravodlivosti (PL. ÚS 25/01).

6. Súčasťou rozhodovacej činnosti ústavného súdu súvisiacej s namietaným porušením základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je taktiež aj právny názor, podľa ktorého nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 46/01, II. ÚS 57/01, III. ÚS 372/09, IV. ÚS 576/2020, IV. ÚS 610/2020). Ojedinelá nečinnost' súdu hoci aj v trvaní niekoľkých

mesiacov sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 35/01, III. ÚS 103/05, IV. ÚS 576/2020, IV. ÚS 610/2020). Na kratšie obdobia nečinnosti ústavný súd spravidla prihliada vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili dĺžku súdneho konania (I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00, I. ÚS 57/01).

7. Z obsahu písomného oznámenia mestského súdu z 12. novembra 2024 adresovaného sťažovateľovi ohľadne ním namietaných prietáhov vyplýva, že jeho žiadosť o zmenu ústavnej ochrannnej liečby na ambulantnú bola okresnému súdu doručená 21. decembra 2022, ktorý o nej začal konať 21. augusta 2023 podaním žiadosti o pripojenie súdneho spisu a podaním výzvy sťažovateľovi ako odsúdenému. V časovom úseku konania od 21. augusta 2023 do 30. apríla 2024 mestský súd zabezpečoval príslušné písomné podklady potrebné na rozhodnutie vo veci samej, pričom 30. apríla 2023 adresoval sťažovateľovi ako odsúdenému výzvu týkajúcu sa zotrvania na podanej žiadosti z dôvodu jeho trestného stíhania v iných trestných konaniach, na čo nereagoval. Následne okresný súd určil termín verejného zasadnutia na 24. október 2024, ktoré bolo odročené na 16. január 2025 z dôvodu neúčasti sťažovateľa. Zároveň mestský súd v predmetnom oznámení uviedol, že sťažovateľ marí konanie svojou neúčasťou na nariadenom termíne verejného zasadnutia a nereagovaním na výzvy súdu. Z písomného doplnenia podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľom zo 16. januára 2025 vyplýva, že mestský súd na verejnom zasadnutí 16. januára 2025 vyhovel žiadosti sťažovateľa a zmenil formu uloženého protitoxikomanického liečenia uloženého Trestným rozkazom okresného súdu sp. zn. 6T/95/2022 z 9. novembra 2022 na formu ambulantnú.

8. Po posúdení postupu mestského súdu v napadnutom konaní ústavný súd konštatuje, že jeho celková dĺžka predstavovala dobu od 21. decembra 2022 do 16. januára 2025, teda dobu 2 rokov a 3 týždňov. Počas tejto doby bol v danom čase okresný súd pasívny v čase od doručenia žiadosti sťažovateľa 21. decembra 2022 do 21. augusta 2023, čo predstavuje dobu 8 mesiacov. V čase po 21. auguste 2023 do 16. januára 2025 postupoval mestský súd v napadnutom konaní bezprietáhovo, ba, naopak, bol to sťažovateľ, ktorý zmaril nariadený termín verejného zasadnutia nariadený na 24. október 2024.

9. Záver o tom, či dĺžka konania je ešte primeraná a či už nie je, možno formulovať vždy s ohľadom na faktory, ktorými bolo konanie bezprostredne ovplyvnené (charakter prejednáwanej veci, konkrétne okolnosti prípadu, zložitost' veci, požiadavky na vykonávanie dokazovania v priebehu konania, ako i správanie účastníkov a samotného súdu), pričom pri posudzovaní dôvodnosti tvrdenia o porušení základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote je nutné ku každej veci pristupovať individuálne a zvažovať, či s ohľadom na okolnosti prípadu ide o prietahy neodôvodnené, t. j. či sú pričítateľné súdu, a teda zakladajúce porušenie práva na prejednanie veci bez zbytočných prietáhov. Toto právo totiž nie je dotknuté, ak sú prietahy spôsobené výlučne konaním účastníka, prípadne ak ide o vec, keď dĺžka konania zodpovedá jej zložitosti. V takých prípadoch trvanie konania istú dobu spravidla nie je nedôvodné a potreba zásahu ústavného súdu nie je daná.

10. Ústavný súd, vychádzajúc zo svojej judikatúry (bod 6) a svojich zistení (bod 8), konštatuje, že pre posúdenie veci je relevantná celková dĺžka napadnutého konania mestského súdu v trvaní 2 rokov a túto dobu možno považovať za ústavne akceptovateľnú, pretože zodpovedala okolnostiam veci. Inými slovami, zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva

podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môže vyplývať aj z toho, že porušenie týchto práv sa namieta v konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu, povahy a okolností netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec alebo ešte uvažovať o zbytočných priet'ahoch (II. ÚS 177/04, III. ÚS 233/06, IV. ÚS 549/2024). Ústavným súdom identifikovaná doba nečinnosti mestského súdu v trvaní 8 mesiacov sa zásadným spôsobom neodrazila na celkovej dĺžke napadnutého konania, pričom priet'ah v určitej fáze konania môže byť prípustný, ak celková dĺžka konania nie je neprimeraná (Pretto a ďalší proti Taliansku z 8. 12. 1983). Inými slovami, nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (bod 6). Vzhľadom na tento záver ústavný súd odmieta s'ťažovateľom podanú ústavnú s'ťažnosť z dôvodu z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

11. Nad rámec uvedeného ústavný súd poukazuje aj na to, že s'ťažovateľ sa domáhal vyslovenia porušenia označených práv len namietnutím celkovej dĺžky napadnutého konania bez uvedenia ďalších konkrétnych skutočností umožňujúcich jeho objektívne posúdenie. V tejto súvislosti ústavný súd odkazuje na svoj už judikovaný názor, podľa ktorého je povinnosťou s'ťažovateľa riadne odôvodniť podanú s'ťažnosť konkrétnymi skutkovými okolnosťami, nie iba poukazom na celkovú dĺžku napadnutého konania so záverom jej ústavnej neudržateľnosti. Teda pre posúdenie prípadných priet'ahov v konaní orgánu verejnej moci sa preto vyžaduje náležité odôvodnenie ústavnej s'ťažnosti a aspoň čiastočný chronologický opis skutkového stavu či uvedenie konkrétnych skutočností umožňujúcich reálne posúdenie ich negatívneho materiálneho dopadu na osobu s'ťažovateľa a jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov (uznesenie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 266/2021 z 29. júna 2021 publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 88/2021).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. februára 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu